

Тінь аспіда

Про книгу

Еллі здавалося, що Тимур — її доля. Він обіцяв їй розкішне життя в Йорданії. Та натомість виявився одним із торгівців «живим товаром». Елла опинилася на чужині, у полоні в жорстокого та небезпечного Хасана. Випадково її помічає Мурат, племінник Хасана та його цілковита протилежність. Він миттю закохується в горду українку, і про цю пристрасть дізнається одна з дружин Мурата — Фатіна. Відтепер Елла опиняється між двох вогнів... Беззахисна невольниця, життя якої нічого не варте. Мурат — її остання надія на порятунок. А вона його остання надія на щастя...

ДАРИНА ГНАТКО

Мінь
аспида

Дарина Гнатко

Тінь аспіда

РОМАН

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
2019

© Іргізова Ю. Г., 2019

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання
українською мовою, 2019

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє
оформлення, 2019

ISBN 978-617-12-7220-0 (epub)

Жодну з частин даного видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Електронна версія створена за виданням:

Гнатко Д.

Г56 Тінь аспіда : роман / Дарина Гнатко. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2019. — 288 с.

ISBN 978-617-12-6851-7

Еллі здавалося, що Тимур — її доля. Він обіцяв їй розкішне життя в Йорданії. Та натомість виявився одним із торгівців «живим товаром». Елла опинилася на чужині, у полоні в жорстокого та небезпечного Хасана. Випадково її помічає Мурат, племінник Хасана та його цілковита протилежність. Він миттю закохується в горду українку, і про цю пристрасть дізнається одна з дружин Мурата — Фатіна. Відтепер Елла опиняється між двох вогнів... Беззахисна невільниця, життя якої нічого не варте. Мурат — її остання надія на порятунок. А вона — його остання надія на щастя...

УДК 821.161.2

Дизайнер обкладинки Іван Дубровський

1.

Україна

Елла Малкович зростала золотою дитиною.

Єдина донька держслужбовця, котрий розпочав власний бізнес й зробився одним з перших мільйонерів країни, та дочки відомого хірурга-невропатолога, вона з дитинства зростала звиклою до розкошів, та й що там казати, вона в тих розкошах була народженою й звичку до них всотувала з молоком матері. З малих літ сприймала як належне й велику квартиру в центрі Києва, й гарно одягнену маму, котра навіть удома полюбляла вилискувати діамантами, умілим макіяжем та сукнею або штанцями від котрогось з відомих паризьких або міланських кравців. Як належне сприймала вона й прислужників удома, й водіїв та автівки, котрі належали батькові. І досить спокійно поставилась до звістки, що вони залишають п'ятикімнатну квартиру й переїзять до великого приватного будинку в Пущі-Водиці.

Наприкінці дев'яностих років її батько, Степан Малкович, полишив державну службу й за допомогою тестя, хірурга зі світовим ім'ям, людини дуже заможної, заснував власну фірму з виготовлення медичного обладнання. То була далека від сподівання на успіх лиш спроба, та несподівано справи у Малковича пішли настільки вдало, що вже за три роки він мав статус мільйонера та втратив свою залежність від тестя.

Сам Степан Малкович був вихідцем зі злиденної, далекої від інтелігенції родини, з невеличкого сільця на Рівненщині. Зростав без батька й, маючи матір-п'яницю, зумів-таки стати досить шанованою людиною. Елла завжди захоплювалася його розповідями про те, як покинув він одного дня бідне своє існування, відмовившись зароблятися трактористом у тихо помираючому колгоспі рідного села, знаючи надто добре, що то є дорога в нікуди, в той жах, на котрий перетворилося життя матері, бо всі трактористи завжди спивалися у

них на селі. Ні, він назбирав грошей і майнув до столиці, будучи досить амбітним юнаком й вповні впевнений у тім, що в столиці доля йому неодмінно всміхнеться.

Й не помилився.

Доля прихильно усміхнулася йому в особі відомого та заможного хірурга Захара Прилуки. До того часу Степан мешкав у столиці вже два роки, перебивався такими-сякими підробітками, але жаданої вдачі вхопити в нього не виходилося. Зароблених важкою працею грошей вистачало лише на харчі та житло, але честолюбний хлопець прагнув до більшого. Він мріяв полишитися у столиці, але жити справжнім, повнокровним життям, а не напружено існувати, намагаючись вирахувати свої куценькі статки так, аби й з голоду не померти, й за житло заплатити, й матері вділити якусь копійку. Праці він не боявся й не цурався, брався й за рабську справу розвантажника вагонів, й за роботи на будівництві. Й саме там, на будівництві, доля й сяйнула до нього непевним своїм усміхом... На Степана впалася важка залізна рейка, й настрашений керівник того доленосного будівництва відправив за власний кошт Малковича до лікарні, де працював хірург Прилука, операції в котрого коштували неймовірних грошей.

Операція пройшлася досить успішно, відомий хірург повернув молодика до життя, й ось там, у лікарні, доля таки посміхнулася нарешті до нього прихильно. Разом з Прилукою в лікарні працювала і його дружина, лікар-невропатолог, й досить часто навідувалася до батьків молодша донька Єва. Ще одна золота дитина, але досить відмінна від своєї старшої сестри. Якщо Елла вже народилася в розкошах та сприймала їх як щось належне, то Мар'яна ще пам'ятала ті часи, коли батьки її були звичайними лікарями й татко ще не здобув усесвітньої відомості, ще не отримав привілеїв, не мав великої квартири та автівки. Й у Мар'яни якось уже занадто відчувалася жадібність до заможності, її страх того, що може таке статися, що батько полишиться тих привілеїв і вони повернуться до колишнього життя. Єва ж такого страху вже не мала — вона не боялася, що може зникнути з її життя те, що було присутнім завжди, від самого народження. Й невідомо, що саме — можливо, та ж сама доля, котра усміхнулася до Степана Малковича прихильно, але таки щось змушувало її час від часу навідуватися до лікарні, де працювали батьки, й вона сама собі навіть не могла пояснити, чому так уперто

туди вчащає. Та даремно ті відвідини для неї не минулися — саме в лікарні вона й зустріла Степана Малковича, котрий досить швидко одужував після операції.

Сказати, що Єва Прилука закохалася в Малковича — означало б узагалі нічого не сказати. Це слово — закохалася — видавалося Єві надто блідим, аби висловити те почуття, котре охопило всю сутність лікарської доньки після того, як вона нашттовхнулася на Степана, що проходив коридором лікарні з перев'язаною головою. Одного тільки погляду в його великі блакитно-сині, по-дівочому гарні очі під темними крилами широких брів вистачило Єві, щоб захворітися ним на все своє життя. З того часу вона зробилася настільки частою гостею в лікарні, що Захар Дем'янович уже почав жартувати, що вона або ж скоро оселиться в котрійсь із палат, або покине навчання на любий для неї фах педагога й перейде на медичний факультет, продовжить династію. Єва спочатку тільки загадково посміхалася, а потім ошелешила батька відвертим зізнанням:

— Тату, я закохалася.

Прилука, занотовуючи щось до історії хвороби одного зі своїх пацієнтів, сидячи за столом у своєму кабінеті, різко підняв голову й пильно поглянув на доньку. Єва видавалася нервовою та неспокійною, металася з кутка в куток біля вікна й позиркувала на батька дещо зухвало та бунтівно. Єві на той час минулося дев'ятнадцять років, вона була на вісім років молодшою від старшої доньки Прилук Мар'яни, й що батько, що мати любили менше дитя безмежно. Русява, з виразними сірими очима та дещо дрібними рисами лиця, вона була далекою від яскравої, засліпливої вроди старшої сестри, успадкувавши досить скромну зовнішність самого Прилуки. Але від самого народження свого це була палко кохана батьками дитина, м'якша та лагідніша за старшу сестру. Й кожна забаганка її виконувалася без питань. З Мар'яною ж що Прилука, а що дружина поводитися суворіше, вона й не потребувала такої ласки, як Єва, та й відмовлялося Мар'яні багато в чому... Але Єві Прилука не був спроможний відмовити ні в чім.

І тоді, зачувши про її закоханість, він тільки посміхнувся.

— У кого ж, люба?

Єва кинула на нього швидкий погляд.

— У твого пацієнта... того, з десятої палати... Малковича.

Прилука дещо спохмурнів.

— Але ж, Вуся... Він же злидень... Він ніхто, не наш рівень...

— Тату! — голосно вигукнула Єва, й голос її луною пронизливою прокотився просторим кабінетом. — Не треба так казати! Зрозумій... просто людині ще не вдалося стати нашого рівня, не поталанило, хоч він і працьовитий... Але ж ти зможеш йому допомогти.

Прилука тільки зітхнув.

— Доню...

В сірих, туманливих очах Єви з'явилися сльози.

— Тату, я прошу тебе... Заради мене...

Прилука ще раз важко зітхнув і відступився. Заради Єви він міг на що завгодно погодитися, а цей Малкович і справді був досить непоганим хлопцем, у ньому відчувалася й порода, й здібності до життя. Після того, як Степана виписали з лікарні, він несподівано для себе був запрошений лікарем Прилукою пожити деякий час у великій, просторій квартирі Прилук на Хрещатику, й пояснювалося це дивне запрошення бажанням лікаря допомогти пацієнту оговтатися остаточно після операції та аби був час у нього підшукати собі місце під сонцем. Щоправда, сам Степан якось швидко зрозумів, що те заповітне місце під сонцем для нього вже відшукано й тепер усе залежить лиш від нього. Він зрозумів, що не має схибити першого ж вечора у Прилук, коли за царською вечерею, оголоднілий на лікарняних харчах, побачив закохані, палаючі очі Єви Захарівни Прилуки. Куштуючи надзвичайно смачне та ніжне м'ясо з грибами та картоплею, він змушував себе не надто захоплюватися наїдками й якось відповідати на сповнений надії погляд так очевидно закоханої в нього дівчини, від котрого йому робилося якось незручно перед її батьками-лікарями. Але вони дивилися на нього досить доброзичливо та приязно, то й Степан дозволив собі обережно зробити вигляд, що й сам зачарований нею — донькою людини, котра врятувала йому життя. Але він не кохав Єви. Він не покохав її ні в той перший вечір, ні через рік, ні через двадцять років. Він просто дотямив відразу, що то доля в особі цієї закоханої дівчини посилає йому дарунок — дарунок доскочити до справжнього життя, дарунок, скористатися яким він мав неодмінно, аби досягнути того, про що так мріялося. І він скористався нагодою.

Єва мала досить приємну зовнішність, хоча красунею надзвичайною її назвати все ж було важко, але була привабливою, мала гарне й струнке тіло... Степан же так часто бачив у її очах очікування, змішане з незрозумілими страхами, й просто не знав, як підступитися до неї — такої близької й одночасно далекої, такої доступливої й у той же час недосяжної. Він остерігався, просто остерігався допуститися відвертої помилки й все зіпсувати, все втратити. Вони так часто полишалися з Євою наодинці, її великі, сумні очі напружено та трішки дивно спостерігали за ним, мов благаючи зробити нарешті вирішальний крок й одночасно застерігаючи від того кроку. Іноді вона видавалася йому якоюсь занадто холодною, замисленою та недоступною, й у такі хвилини він почав замислюватися над тим, чи, бува, не видалося йому те все — й погляди оті очікувальні, й закоханність у сірих очах Єви. Й саме тому зволікав, остерігався грубої помилки. Але ж час минався, він мав зрештою наважитися на якийсь крок, бо просто сидіти у Прилук вважав негідним себе...

Все вирішилося одного осіннього вечора.

Єва повернулася з інституту задумливою та сумною, скуто якось привіталася зі Степаном, запитавшись, як той почувається...

— Дякую, добре, — обережно відгукнувся він, затамувавши всередині дивно неприємне відчуття, що оце запитання — воно ж не є простим і його, Степана, намислили нарешті позбутися.

Та він і сам розумів добре, що вже занадто зазловживався гостинністю родини Прилук... Він хотів уже було, намагаючись уникнути подальшого приниження, сповістити Єву про те, що має з'їхати з їхньої гостинної оселі, коли вона раптом присіла поряд... і Степан вирішив ризикнути. Зрештою, втрачати він уже не мав чого, а виграти міг те омріяне справжнє життя. Його рука торкнулася тонкої дівочої руки Єви.

— Єво...

Вона звела на нього погляд великих сірих очей.

— Так?

Степан на мить заплющив очі, а потім витиснув з себе брехню:

— Єво, я навіть не знаю, як це тобі сказати... Але ці дні поряд тебе — вони були найщасливішими днями у моєму житті, й мене страшить скоро розлука з тобою, бо я навіть не уявляю, як тепер зможу без тебе...

В її великих очах заблищали сльози.

— Я вже думала, що ти ніколи цього не скажеш.

І Степан зрозумів, що таке усмішка щасливої долі.

За два дні вони заручилися.

І Єва розквітла просто на очах, зі звичайної, не надто вродливої дівчини перетворившись майже не красуню. Вона галасливо пурхала квартирою й не натомлювалася милуватися Степаном, не натомлювалася сяятися від щастя, така закохана й така чарівна у тім своїм почутті. Вона не відчувала нещирості почуттів Степана, цілком заспокоєна його словами про кохання, вона геть не підозрювала, що він зовсім не має того почуття — кохання до неї. Засліплені коханням очі її бачили лиш те, чого їм бажалося, бо воістину ж говорять — закохані є великі сліпці.

Але все й відразу ж помітила її сестра Мар'яна, жінка вже декілька років заміжня за досить поважним чоловіком, старшим від себе на двадцять років, що обіймав непогану посаду при партії, коли запросили їх на святкову вечерю з нагоди заручин Єви та Степана. До цього Мар'яна ще зі Степаном не зустрічалася... Двадцяти семи років віку, засліпливо вродлива, що тільки підкреслювали дороге вбрання та діаманти, вона чарівною царівною увійшла до батьківської квартири, й світло люстри золотом сонця відобразилося на її білявому волоссі... Погляд великих блакитних очей зупинився відразу ж на високій, ставній та дужій постаті Степана, що стояв біля обіднього столу. Щось промайнуло, сяйнуло в гарних очах Мар'яни, але сяння того не помітив ніхто, навіть і сам Степан... Він просто побачив перед собою дуже гарну, доглянуту жінку, безперечно неймовірної вроди, й Єві було ще далеко до того. Але все ж врода та, якою б вона не була, видалася йому холоднуватою та сповненою невимовної пихи й геть нічого не зворушила в серці. Тому він спокійно спостерігав за тим, як вона наближається, та беззаперечно розкішна жінка зі струнким, звабленим тілом, і мав лиш думку про те, що вона могла би стати непоганою коханкою, в обіймах котрої можна було би забути лиш на тиждень, не більш, а потім забути просто, як забуваються нами сни, нехай і найяскравіші та найгарніші. Ця думка було майнула й зникла, й коли вона зупинилася поряд — зваблива й засліпливо гарна, — він уже знав, що ніколи не дозволить собі торкнутися цієї жінки. Утратити таке блискуче майбутнє заради хоч і гострого, але короткого задоволення

потримати в своїх обіймах це розкішне тіло... Ні, Степан Малкович того не хотів. До того ж її невдоволено-пихатий чоловік-дипломат мав вигляд природного ревнивця, яким і був насправді.

— Стьопо, це моя сестричка Мар'яна, — защебетала весняною ластівкою поряд Єва, і Степан помітив, як похолоднішав погляд красуні Мар'яни, кинутий на молодшу сестру. — А це її чоловік, Микола Панасович Роев, страшенно поважна людина, та ти не зважай на його похмурий вигляд, він насправді така вже душечка.

Єва голосно зойкнула, коли Роев спробував її залоскотати, а Мар'яна з воістину вже царською гідністю тицьнула Степанові під носа вузьку свою, в пахоцях та каблучках, з оксамитовою шкірою, ручку. Він зрозумів, що має ту поцілувати, але обмежився лише тим, що коротко потиснув ту чарівну долоньку й відразу ж відпустив.

Темно-золотаві брови у відповідь насупилися.

— Так де ви з Євою познайомилися?

Степан спокійно витримав її пихатий погляд.

— У лікарні.

— Зрозуміло.

Мар'яна весь той вечір непомітно, але пильно за ним стежила, шукаючи в гарних очах нареченого сестри кохання, хоча б слабке відлуння того почуття його до простуватої Єви, й не знаходила нічого. На думку самої Мар'яни, її сестра геть не була вартою такого чоловіка. Хоча видно було, що він є людиною не їхнього кола, бо від пильного погляду її не приховалися ні грубі руки його, ні проста мова, з невитравленою селянською немилозвучною вимовою, ні сорочка, яка хоч і була білою, та все ж придбаною за копійки... Але все одно, було у нім щось таке, як то кажуть — порода, можливо, чиясь далека, шляхетна кров. Вона спостерігала, як він усміхається до наївної сестрички, як буцімто ніжно бере ту за ручку, зазираючись до сяючих від щастя очей, і не вірила, що він закоханий.

Не вірила, й усе.

Мар'яна ніколи, від самого народження сестри не любила. Миршавенька в дитинстві, вона не перетворилася на красуню, коли зросла, чому сама Мар'яна, щоправда, тільки раділася. Їй зовсім не потрібна була суперниця власної вроди, не потрібно було повторення тої вроди, до того ж більш свіже та юне. І вона просто не любила

сестру й ніяк не могла пояснити походження тої нелюбові, щоправда, не надто й намагалася...

— Тату, мамо, Мар'яно, — високим голосом промовила раптом Єва, обриваючи лінкуваті думки Мар'яни й змушуючи ту з деяким острахом дотямити, що погляд її очей весь цей час було вп'ято в красиве лице Степана. Вона кинула обережний погляд на чоловіка, але той був занадто зайнятим соковитим м'ясом під вишневим соусом, приготованим матір'ю. — Ми зі Стьопою вирішили, що одружимося через місяць.

Захар Дем'янович поблажливо всміхнувся.

— Справді? А чому так швидко?

Єва кинула на батька примхливий погляд.

— Бо я так хочу, а Стьопа не заперечує.

Прилука скрушно зітхнув.

— Яка ж ти, кізонько моя, вкрадлива.

Усі розсміялися, й тільки одна Мар'яна відчула, що не здатна вичавити з себе нічого більшого від прохолодної усмішки. Їй раптом зробилося неприємно, дуже неприємно від думки про те, що цей красень блакитноокий стане чоловіком її сестри. Неприємною була й думка про те, як його грубі та мозолясті долоні будуть торкатися й пестити простувату Єву, а не голубити розкішне тіло самої Мар'яни. Її ненависть до сестри захопила серце з такою силою, що вона пополотніла. Як ненавиділа вона зараз сестру, ненавиділа чи не сильніш у цю хвилину, ніж усі ті дев'ятнадцять років, відколи це галасливе створіння принесли додому й почали вклонятися йому, ледь не впадаючись, наче малому та химерному ідолові. Чим більше батьки обожнювали Єву, тим більше ту ненавиділа сама Мар'яна. Але зараз... зараз до застарілої дитячої ненависті було ще додано й ревнощів — палких, пекучих й отруйних жіночих ревнощів, й та, звична з дитинства ненависть робилася геть блідою й невиразною у порівнянні з тим, що відчула Мар'яна тільки від самої думки про те, як руки Степана почнуть пестити її сестру.

Вона ледь дотерпілася кінця тієї клятої вечері й похмуро слухала п'яні теревені чоловіка всю дорогу додому, насуплено роздивляючись темні вулиці Києва за вікном автівки. Перед очима нездоланно все поставалося вродливе лице нареченого сестри, й вона здригнулася від несподіванки та огиди, коли її тіла торкнулися руки чоловіка.

— Люба...

Мар'яна кинула на нього прохолодний погляд.

— Не треба...

— Але...

Вона примусила себе вимучено всміхнутися до нього.

— Вибач, але це все та таткова настоянка з горобини. У мене ще з дитинства від неї жахливо болить голова.

Й вона сказала правду, бо голова в неї й справді болілася, та ніяк не від батькової смачної настоянки, а від безсилої злості та ненависті до власної сестри.

Мар'яна була майже закоханою у нареченого останньої.

А за місяць Степан з Євою побралися.

Степан так і не покохав дружини, але ставився до неї так, що ні в Єви, ні в батьків її не виникало сумнівів у тому, що палке почуття її розділене ним повною мірою. Вона, засліплена власним коханням, свято та наївно вірилася у його кохання, котре існувало лише в його словах, але ніяк не в його серці, яке полишалось вільним. Єдине, що володіло серцем Степана Малковича, — то були честолюбні плани на майбутнє, але він зажив при цьому досить щасливим життям із Євою. Перші роки шлюбу їхнього того, що випромінювало її закохане серце, вистачало на двох, до того ж вона спочатку була просто винятковою дружиною й намагалася все робити так, аби Степанові було добре, жила тільки для нього. А ще вона надзвичайно погарнішала, розквітла в заміжжі, вся сяюча тим незнайомим для Степана почуттям, котре ще не торкнулося його серця.

Захар Дем'янович зі своїми зв'язками зміг виліпити з нього досить непоганого держслужбовця, а потім допоміг відкрити власну справу, котра й перетворила бідного хлопця з Рівненщини на одного з найбагатших людей країни. Він мав усе, про що так мріялося йому з дитинства, й головне — він вилікував матір. То був найбільший біль його дитинства та юнацтва — завжди п'яна мати. Вона почала пиячити досить банально та звичайно — коли Степану минуло п'ять і його батько покинув її заради іншої жінки. Весела, усміхнена Антоніна Василівна, медсестра за фахом, за короткий час перетворилася на похмуре, майже незнайоме маленькому Степанку створіння. Вона все частіш почала повертатися додому з тим бридким горілчаным смородом з рота, котрий маленький Степан так ненавидів, гримала на

нього й уже не обіймала, не пригортала до себе, як то було раніше... Майже чужа, невпізнана й неохайна, з брудним волоссям, вона завалювалася на лаву й починала невиразно бубоніти якісь прокльони на адресу колишнього чоловіка та його нової дружини. Степанко якось потикнувся в таку хвилину до неї з проханням напрочуд наївним, дитячим дати молока, та, отримавши важкого поличника, від котрого запалалося лице, більш навіть на очі страшився їй потрапити. З часом вона почала все частіш повертатися додому ото такою чужою та грубою, а згодом і взагалі покинула роботу. Жили на гроші, котрі батько надсилав на Степана, й поступово він почав зводити й до нової, грубої мами, й до стійкого горілчаного смороду в їхній хаті. Звикався він і до того, що покинула вона готувати свої смачні борщі та тушковану картоплю, й усе частіш перебивалися вони слизькими ковбасами, а то могли й самого лиш хліба погризти. Мама їжею геть не переймалася, їй би тільки що випити було, те єдине хвилювало, а що вже попоїсти малому Степанку, те не обходило. І його поступово почала підгодовувати сусідка баба Настя. Й саме та сухенька, проста бабуся й вклала до свідомості малого хлопця, що його мати є глибоко нещасною, слабкою людиною й що він, коли зросте в мужнього чоловіка, має їй завжди допомагати.

— Твоя мама гарна людина, дитинко, — часто повторювала вона, насипаючи голодному Степанові неймовірно смачного борщу в полумисок, та ще з курятиною, котру він так любив. — Просто зрада твого батька виявилася для неї надто болючим ударом. Але ти маєш любити маму, якою б вона там не була...

Степан спочатку хлипав:

— Вона б'ється.

— То не вона, а все горілка клята. Ти краще зроставай скоріше, вибивайся в люди й витягуй маму з ями.

Саме баба Настя дала йому гроші, аби він поїхав до Києва, наполягла на тому, аби він спробував віднайти себе в столиці. За ті два роки, що пропрацював у столиці до зустрічі з Євою, до рідного села Степан приїздив лише двічі, й один раз на похорон баби Насті, котра померла за місяць до його операції. Мати геть опустилася, могла днями нічого не їсти, й поки була поряд баба Настя, то хоч якось підгодовувала, а коли померла вона... Й ось тут йому й трапилося те знайомство з Прилуками. Степан добре розумів, що за колишнього

свого життя чи зміг би вилікувати матір, хоч і намагався, відкладав гроші, купував ліки, але вони були дешевими, вона знову запивала, а лікування потребувала дорогого. Й ось тоді й трапився йому той дарунок долі в особі Прилуки з її палким коханням.

Він вилікував матір у приватній клініці в Швейцарії, й вона через роки повернулася до нормального життя.

За два роки після весілля Єва народила Еллу.

З того першого дня, коли Степан зазирнувся до блакитних, каламутних ще оченят доньки, його серця нарешті торкнулася любов. Неймовірно велика та безмежна батьківська любов. Донька вродилася на диво на нього схожою, й Степан навіть не уявляв собі, що з нього виявиться такий люблячий батько, та він любив Еллу навіть сильніш, ніж любила її Єва.

За час шлюбу в його житті час від часу траплялися жінки, бували й такі, котрими він відверто захоплювався, але все ж кохати він нікого з них не кохав, ті красуні не могли заволодіти серцем уже досить заможного Степана Малковича, як не намагалися. В нім поки панувала лише одна донька.

Мар'яна з чоловіком декілька років прожила в Йорданії, але кожного разу, коли приїздила до Києва, блакитні очі її, що не втратили краси, з надією вп'явалися в лице, в очі Малковича. Які жалі брали її за кожної їхньої зустрічі, було відомо лиш їй одній. Роев почав з роками стрімко старітися, гладшатися, у той час як Степан з досить вродливого юнака перетворився на неймовірно гарного чоловіка. З густим, м'яким волоссям кольору достиглої пшениці, з тими блакитними очима, один погляд котрих змушував холоднувату, самовпевнену та самозакохану Мар'яну Роеву перетворюватися на жінку. Просто жінку, закохану жінку. Відстань та роки розлуки майже не позначилися на тих почуттях, котрі вона мала до чоловіка сестри, в котрого закохалася в той святковий вечір заручин Степана з Євою. Й вона не позбулася того свого почуття в пісках Йорданії, а навпаки, за ті роки воно повністю оволоділося її серцем.

Через п'ятнадцять років подружнього життя Степан закохався.

Але закохався не в дружину, й навіть не в її вродливу сестру.

Маючи тридцять сім років шлюбного життя, тесть казав йому, що кохання може прийтися до чоловіка в будь-якому віці, й Степан, котрому тоді було лише тридцять, то запам'ятав. Минув час, він мав

тридцять вісім років прожитого життя, мільйонні статки, ту заможність, про котру так мріяв ще з дитинства, лискучу, сяючу діамантами дружину та більш як з десятків неймовірно гарних коханок, але закохався в звичайну, далеку від його теперішнього кола жінку, хатню робітницю матері. Вилікувавши її у Швейцарії, він хотів забрати Антоніну Василівну до себе, до Києва, але вона відмовилася їхати з рідного села. Степан збудував їй у селі гарний будинок, і з часом, коли мати, що підірвала роками пияцтва здоров'я, почала хворіти, він запропонував найняти їй когось із села, аби допомагався з господарством. І через тиждень мати телефоном уже розповідалася йому про якусь там Аллочку Федішину, жіночку з приїжджих, котра мешкає через будинок і є такою лагідною, гарною жінкою, котра й ставиться до матері, наче рідна донька, й по хаті хутко вправляється, й готує смачно.

— А які пиріжки вона пече! Стьопо, та я життя яке довге прожила, а таких чи спечу, — торохтіла мати, а Степан тільки усміхався.

Вперше він Аллу зустрів на мамин день народження, восени, тоді вони приїхали родиною, з ним ще були Єва з Еллою. Степан тільки увійшов до будинку, як відразу в очі йому зазорили поглядом веселі зелені очі... Він завмер на порозі, вдивляючись у них, у ті очі, й відчуваючи, як незнайоме тепло заповнює груди й робиться йому й трішки дивно... То була перша мить, а наступної вже роздивився він і лице вродливої молодиці, володарки тих незабутніх очей, і густе її, темне волосся, заплетене у товсту косу. Чомусь відчув себе чи не вперше в житті якось ніяково й затупцювався на порозі, не наважуючись увійти до матиного будинку, туди, де господарювала зеленоока красуня.

А вона привітно до нього усміхнулася.

— Ви ж Степан Олексійович? Та проходите, чого ж ви на порозі залякли, Антоніна Василівна вас так чекала...

Дивна то все ж таки річ — серце людини, коли захочеться, тоді й озветься у грудях почуттям... Степана ж зчаровували такі жінки, такі вишукані красуні, а серце його продовжувало вперто мовчати, мов чекаючи когось. І кого? Чи не цієї ж зеленоокої, котра поралася в материнському домі, привітно й доброзичливо усміхаючись що до нього, що до Єви з Еллою. А він сидів за столом, відчуваючи в самому собі незнайомця, й ловив кожен її порух, кожен тихий крок, і завмирав

кожного разу, коли підходила вона надто близько... Й світло як було довкола, а він раніш і не помічав, що будинок матері був наповнений настільки світлом. Шкода тільки, що воно якось пригасло, коли Алла пішла додому, з усмішкою пояснивши, що треба робити уроки з сином.

Вже до вечора Степан дотямив, що закохався.

Закохався вперше й насправді, а не просто захопився вродою привабливої жінки, звабленим тілом, як то було раніше. Те почуття було настільки несподіваним та всепоглинаючим, що Степан спочатку розгубився й не знав, що йому робити. Тільки одне знав точно — його почало нестримно вабити до рідного села, туди, звідки колись утікав з намірянням віднайти собі кращого життя. Й привід до тих частих наїздів знайшов — почав будувати біля матиного будинку хатинку для полювання, ближче до лісу, аби була лиш можливість бачити частіш Аллу — простеньку таку, надзвичайно скромно вдягнену, але для нього вже необхідну, як ковток повітря, як саме життя.

Він протримався в мовчанці два місяці, а потім зізнався у своїх почуттях, упіймавши її, таку заклопотану на вулиці. Вона кудись поспішала, одягнена в блаженке пальтечко, й здригнулася усім своїм невеличким, але пишним тілом, коли він, ураз якось осмілившись, ухопив її за маленьку й міцну долоньку, зупинив.

— Алло, стривайте...

Зелені, чаклунські очі поглянули здивовано.

— Щось важливе, Степане Олексійовичу? У мене Ростик температуриць, а Вова на чергуванні...

Степан розуміюче кивнув і хотів було відпустити її до хворої дитини, але несподівано для себе видав:

— Алло, я кохаю вас...

Зелені очі наповнилися недовірою.

— Ви — що?

Степан відчув себе більш упевнено.

— Кохаю вас, — повторив він, мов пісню, ці прості два слова й завмер, і разом з ним завмер увесь світ довкола, й вітерець, що овіював дві постаті їхні, які застигли біля воріт, й пташиний спів, що долинав десь із лісу...

Він мовчки вдивлявся в її очі, палко бажаючи взріти там відгук, відповідь на його почуття, те почуття, що зробилося в нім таким пронизливим та владним. А вона мовчала, тільки дивилася на нього

так... так ніжно, що відчував він, як у серце могутніми поштовхами стукається, вливається щастя... Щастя та радість, бо бачив у її очах те, що вона теж кохає його, й очі її кричали зараз про те, відверто виказували все. Та всі його мільйони, все його сите та розкішне життя, хіба що за винятком того дня, коли народилася Елла, — ніщо не дарувало йому стільки щастя, як подарував оцей погляд зелених очей, у котрому приховувалося кохання.

Кохання до нього!

Він підійшов ближче, спробував узяти Аллу за руку.

— Алло...

Вона забликала, й туман того дивного, бажаного для нього почуття розвіявся в очах її так стрімко, й вона ступила крок назад.

— Степане Олексійовичу, не треба! Ви щось таке вигадали...

— Моє кохання не вигадки...

— У нас родини, чи ви вже забули? Я ніколи не візьму на душу такого гріха, не зможу розбити чужу родину. Зрозумійте, це не для мене, та й Єва Захарівна такого не заслугувала, я ж бачу, що вона гарна людина. Та й Вова, я не зможу його зрадити...

Степан важко зітхнув.

— Так що ж нам тепер, страждати?

Алла кинула на нього пронизливий погляд.

— Усе наше життя — то є страждання.

— Алло, будь ласка... Ви ж теж не байдужі...

— Це немає жодного значення, — швидко перервала вона його й, перш ніж він зміг її зупинити, гайнула геть, полишивши його розгублено дивитися їй услід. Простенько, навіть бідно вдягнена, вона так швидко йшла до свого двору, майже бігла, й Степан ледь стримував себе, аби не кинутися слідкома, аби не вхопити її посеред дороги, котрою ходили люди, обернути до себе лицем, й кричати на все село про своє кохання, й цілувати ті маленькі, суворі уста.

Бажання так вчинити було просто нестерпним.

Але він продовжував стояти на місці.

З того дня стосунки між ними зробилися досить напруженими, але Степан усе одно не полишував своїх наїздів до села, відчуваючи себе геть хворим, коли довго не мав змоги побачити Аллу. Її ставлення до нього зробилося більш прохолодним, вона вже не зустрічала його посмішкою кожного разу, коли він входив до будинку, а тільки кине

швидкий, обережний погляд, обпече тим спогляданням, коротко привітається й ховає скоріш свої зелені очі. Ховає, аби Степан не встигнувся помітити там головного. Але він помічав і божеволів від щастя. Він із впертістю безтямно закоханого юнака тинявся до матері, нетерпляче чекаючи, коли Алла нарешті одумається й покине свого негарного, нікчемного чоловіка, з котрим узагалі невідомо чому пов'язала своє життя, й вони нарешті будуть разом. Сам він уже був готовий до того, аби будь-якої миті покинути Єву, хоча й знав, що для неї це буде болісним ударом. Але ж, зрештою, він подарував їй шістнадцять років щасливого подружнього життя, й чи не заслугував за це власного щастя?

А щастя його нервувалося, робилося дратівливим, коли він навідувався без попередження... Але він чекав, він терпляче й одночасно нетерпляче чекав, чекав тої миті, коли нарешті доскочить свого щастя.

Щастя бути поряд коханої жінки.

Обгорнувши струнке, розкішне й досить ще привабливе тіло сріблястим, пухнастим хутром шубки, Мар'яна Роева стрімко вийшла з приватної дорогої клініки, наостанок холоднувато поглянувши на надміру улесливого — якщо не сказати, нудотно-медяного лікаря, котрий вийшов супроводити її до самих дверей. Усівшись за кермо сріблястого кольору позашляховика, вона стрімко зірвала автівку з місця й понеслася рівною, прямою дорогою додому.

Виїхавши за ворота клініки, вона розсміялася.

Розсміялася легко та свobodно, вивільняючи усю ту напругу, котру накопичувала у собі не тільки останню добу хвороби Миколи, а, видавалося, й усе життя з ним. А все-таки вона гарна акторка. Миколу відправили до лікарні добу тому з інсультом, коли він, прокинувшись уранці, зробив декілька кроків від ліжка й раптом захрипів і почав падати, випускаючи з розслабленого рота огидну пінисту слину. Мар'яна кинулася до нього, закричавши, бо знала, що в сусідній кімнаті прибиралася служниця, але ніхто не бачив вдовolenня в її великих блакитних очах, коли схиялася вона над непритомним, застиглим, схожим на бридке біле тісто тілом чоловіка. Думка про те, що Микола помре, невимовною радістю, молодим вином бродилася у неї в голові увесь той час, поки викликали приватну «швидку», коли

вона вірною, вбитою тривогою дружиною їхала слідкома й добу скорботно чергувала поряд, не втомлюючись проливати побільше сліз.

Лікарі не давали надії, що Микола може видужати, із сумними пиками сповіщали Мар'яну об тім, що хоч вони й намагаються робити усе можливе, але його серце є надзвичайно слабким, аби боротися за життя... Мар'яна заливалася тихими слізьми в той час, коли радісний сміх наполегливо пнувся з самих глибин її єства.

Вона додала швидкості.

— Він помре, неодмінно помре! — вигукнула на весь салон автівки й знову розсміялася — радісно та легко. — Пожадібна, огидна свиня, жер би менше, то не було б хвороб і вижив би. Але то все на краще.

Зупинивши автівку біля новобудови з червоної цегли, Мар'яна знову одягнула на лице маску скорботної дружини й пішла всередину. Квартира їхня була надзвичайно тихою й сонливою без дратівливих зойків Миколи, служниця тихенько пила чай на кухні й з появою Мар'яни зірвалася на ноги.

— Мар'яна Захарівна...

Мар'яна сльозливо поморщилася.

— Вони майже не дають йому надії, Надю. — Вона озирнулася. — Ні, нічого не кажи, я й так тримаюся з останніх сил. Бачу, ти вже за звичкою наготувала його улюблених смаколиків...

Надя знітилася.

— Я...

— Пусте. Візьми собі побільше, я все одно цього не їм... і можеш бути вільною до завтра. Я хочу побути сама.

Надя розуміюче поглянула й за декілька хвилин тихо, непомітно зникла.

Мар'яна зосталася у квартирі одна.

Деякий час нерухомо стояла посеред вітальні — легка та гарна в сукні з тонкої шерсті медяного кольору, — а потім радісно засміялася й закружлялася кімнатою, на якусь мить застигла й грайливо впала на просторий білий диван овальної форми. Роздивлялася, мов уперше бачила, квартиру, у якій вони мешкали останні п'ять років, після виходу Миколи на пенсію, й вдоволено посміхалася. Квартира зостанеться їй, у цьому вона сумнівів не мала, прибутковий бізнес теж, а ось гроші... На гладкому, ідеально рівному чолі Мар'яни, котрого вперто відмовлявся торкатися час, переважно завдяки дивам сучасної

пластичної хірургії, з'явилася глибока, вертикальна лінія. А ось грошима їй доведеться поділитися з дітьми Миколи від першого шлюбу. То було погано й дуже небажано, та все ж не смертельно... Зрештою, у неї ж полишиться половина, а ще бізнес, який приносить гарні прибутки.

З Миколою Роевим її колись познайомили друзі батька на якомусь прийомі, котрі вона так любила. В свої досить юні роки Мар'яна вже твердо знала, чого вона хоче від життя — а хотіла вона що багаті, розкішної долі, що пошани від людей, заздощів тому її становищу, котре мало бути досить високим. Вона прагнула досить недешево продати себе, свою ту вроду, котрою так щедро обдарувала її природа. Донька лікарів, вона зовсім не впадала від батьків їхніх талантів, навчання її геть не цікавило, але за наполяганням тата попленталася на медичний, без бажання навчалася на педіатра й дуже сумнівалася у тім, що колись таки працюватиме за фахом. Дітей вона ніколи не любила й щиро не розуміла захоплення батьків, коли в домі з'явилася Єва. Бридке, червонопике й примхливе створіння, котре тільки того й умілося, що репетувати ледь не цілодобово й полишати Мар'яну спокою та сну. Саме поява в домі молодшої сестри підштовхнула Мар'яну запрягтися самій собі, що народжувати вона не буде ніколи. Нащо їй діти? Аби ліцемерно пускати слину захоплення та агукати над геть непотрібним створінням? Ні. Життя, воно ж дається тільки раз, і Мар'яна намірялася прожити його виключно заради себе самої, не марнуючи на якусь там дитину. Мати тільки зітхала й шепотіла, що вона ще відчує у собі поклик до материнства, коли прийде час, але Мар'яна тільки презирливо кривилася. Взагалі, що норовом, що вродою, та навіть нелюбов'ю тією до дітей пішла вона в бабу свою по матері Клавдію Заграйко. Мати завжди згадувала про ту з такою гіркотою у голосі, дорікаючи Мар'яні в тім, що вона вродилася повною подобою баби Клавдії. Сама Мар'яна баби, що не раділа дітям, як і вона, не пам'ятала, але, за словами матері, вона була надзвичайно вродливою жінкою, мала безліч коханців, була людиною дуже пихатою й ніколи не любила своєї єдиної доньки. А Мар'яна знала, що у неї буде відмінність від баби Клавдії в одному — у неї ніколи не буде навіть єдиної доні.

Навчання скоро мало добігти свого кінця, батько обіцявся влаштувати її в досить гарну дитячу лікарню, але Мар'яна тільки

відмовчувалася. Бажання марнувати своє життя на лікування шмарклявих чужих діток вона геть не мала, а батьки просто не розуміли, що з такою вродою вона народилася не для того, аби зачинити себе в кабінеті поряд горластої малечі. Ні, вона повинна була жити повним, насиченим життям, блискуча та гарна, аби всі дивилися на неї й заздрили їй вроді, їй становищу її високому, їй перешіптувалися про неї ледь не благоговійно.

Їй потрібен був непростий чоловік.

І доля подарувала їй такого в особі вже немолодого, але ще досить привабливого, привладного Миколи Роева. Приємний лицем, щоправда, заповнуватий, але то вже були дрібниці, він сам напросився у господині того далекого, ще радянського прийому познайомити його з чарівною білявою незнайомкою. Мар'яна було кинула на нього прохолодний погляд, але, зачувши слово «дипломат», враз ожилася й поглянула вже зацікавленим оком. Дипломат той, як з'ясувалося згодом, мав сорок один рік, набридлу дружину з паскудним характером, котру давно не кохав, та двох дітей, вік котрих був майже наближеним до віку Мар'яни. Їй дипломат той до божевілля в неї закохався.

Дивним, майже незнайомим передчуттям, можливо, успадкованим від тієї баби Заграйко, Мар'яна якось відразу ж зрозуміла, що саме в ньому — звичайному з вигляду, повнуватому, з суворим характером політика та партійця, з жорстким волоссям та водявими сіруватими очима — і є її щастя. Їй вона не мала його прогавити. Завдяки йому вона мала засяяти, мов рідкісний діамант, їй засяяти не тільки в Києві, а й за його межами.

За місяць Роев поквапливо розлучився з дружиною.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

Рекомендована література

Повернення

Три жінки

Перейти до категорії
Романи

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ